

Arrest

nr. 185 077 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 maart 2016 werd door de gemachtigde in hoofde van verzoeker een beslissing genomen houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op dezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de heer:
[...]

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.03.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene werd uitgenodigd door de Vreemdelingenzaken van Sint-Niklaas om in 2014 kennis te nemen van de beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag van 23/07/2014. Hij daagde echter niet op en liet verder na nog enig bericht te geven. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980. Bijgevolg wordt hem geen enkele termijn voor een vrijwillig vertrek toegekend.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen. PV nr AN.43.LB.129678/2012

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij familieleden zou hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Daarom wordt een inreisverbod van twee jaar opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- ☐ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene werd uitgenodigd door de Vreemdelingenzaken van Sint-Niklaas om in 2014 kennis te nemen van de beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag van 23/07/2014 . Hij daagde echter niet op en liet verder na nog enig bericht te geven. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980. Bijgevolg wordt hem geen enkele termijn voor een vrijwillig vertrek toegekend.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen. PV nr AN.43.LB.129678/2012

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij familieleden zou hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

1.3. Tegen de onder punt 1.1 vermelde beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, die door de Raad werd verworpen bij arrest nr; 165 167 van 1 april 2016.

1.4. Verzoeker werd gerepatrieerd op 6 april 2016.

1.5. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker had ingediende tegen de onder punt 1.1 vermelde beslissing, gekend bij de Raad onder het nr. 186 764, werd verworpen bij arrest nr. 185 076 van 4 april 2017, bij gebrek aan belang.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker werpt vooreerst de volgende middelen op:

"2.2.1 NOPENS HET OPLEGGEN VAN EEN INREISVERBOD

9.

Blijkens de bestreden beslissing is het inreisverbod een accessorium van het bevel om het grondgebied te verlaten, en is het opleggen van het inreisverbod gesteund op de overweging dat er voor het vertrek geen termijn wordt toegestaan, (zie stuk 1)

Derhalve kan worden verwezen naar de middelen welke ontwikkeld werden strekkende tot nietigverklaring van het betreffende bevel om het grondgebied te verlaten, welke hier integraal worden hernomen.

10.

De bijlage 13septies — waarop het bestreden inreisverbod gesteund is- betreft een tweeledige beslissing (i) enerzijds een bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds (ii) de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op volgende overwegingen:

Art. 7. alinea 1. 2° Vreemdelingenwet: betrokkene verblijft langer dan 90 dagen op het Schengengrondgebied of kan niet aantonen deze termijn niet te hebben overschreden;

Art. 7, alinea 1. 3° Vreemdelingenwet: betrokkene wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De afwezigheid van termijn is gesteund op volgende overwegingen:

Art. 74/14 §3.1° Vreemdelingenwet: er bestaat een risico op onderduiken;

Art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet: de onderdaan van een derde is een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid;

2.2.1.1. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET IUO. ART. 1-3 WET 29 JULI 1991 IUO. ART. 7. ALINEA 1. 3° VREEMDELINGENWET IUO. ART. 74/14 § 3. 3° VREEMDELINGENWET

11.

Zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de afwezigheid van termijn worden gesteund op de overweging als zou verzoeker een gevaar voor de openbare orde betekenen, en in beide componenten (bevel enerzijds en afwezigheid van termijn anderzijds) wordt louter gewezen op de redactie van het proces-verbaal AN.43.LB.129678/2012.

Behoudens vergissing bevindt het betreffende PV zich niet in het administratief dossier.

Uw Raad is bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Door zich te baseren op informatie die niet bij het dossier werd gevoegd, is het voor uw Raad onmogelijk om zijn toetsing uit te voeren.

Het standpunt in het bestreden bevel dat verzoeker een gevaar voor de openbare veiligheid zou vormen, met name omwille van een PV, vindt geen steun in enig bewijskrachtig stuk in het administratief dossier.

Uw Raad oordeelde nota bene reeds eerder in identieke zin in onderhavig dossier (arrest dd. 26 november 2013 in de zaak RvV 140 934) en schorste bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20 november 2013 wegens afwezigheid van het betreffende PV in het dossier.

12.

Indien het betreffende proces-verbaal per impossibile plotsklaps toch gevoegd zou zijn bij het administratief dossier, dient uw Raad nog steeds na te gaan of de beslissing op grond van de redactie van het betreffende PV op redelijke wijze kon concluderen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde is.

Het libelleren van verzoeker als een gevaar voor de openbare orde is een zware betichting en deze conclusie kan niet lichtzinnig worden geformuleerd (!).

De enkele verwijzing naar de redactie van een PV vormt geen afdoende motivering om een gevaar voor de openbare te weerhouden in hoofde van verzoekers.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd, (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland); enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering, (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

In casu liggen manifest onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen:

Het enige dat voorligt is een PV uit 2012 (cfr. de nummer dat het PV draagt); het enige verhoor dat verzoeker ooit heeft afgelegd, betreft nota bene een schermutseling tussen een vriend van hem (Martin) en twee andere personen, waarin verzoeker enkel als getuige betrokken was.

Het betreffende PV dateert bovendien reeds van 2012 en van enige strafrechtelijke vervolging is geen spoor: voorgaande wijst erop dat het dossier werd geseponeerd en het zou toch van enige intellectuele eerlijkheid getuigen indien de Staatssecretaris uw Raad ook zou willen inlichten nopens de verdere evolutie van het strafrechtelijk dossier, i.p.v. enkel te wijzen op een PV van meer dan 3 jaren oud.

Op basis van een redactie van een enkel PV in 2012 (zonder enige strafrechtelijke vervolging, laat staan veroordeling) kan verzoeker thans redelijkerwijze niet als een actueel gevaar voor onze openbare orde worden beschouwd; anders oordelen is manifest onredelijk.

13.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van de redactie van een een PV aan een gevaar voor de openbare, a fortiori wanneer het PV al een bijzondere anciënniteit bezit en redelijkerwijze als gedateerd kan worden beschouwd, en alles erop wijst dat het dossier geseponeerd werd.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van een PV van 2012 nog steeds besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de beoordeling van onderhavig beroep.

Ten exemplatieve titel kan worden verwezen naar de beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag: zowel de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot het "terugkeerbesluit"¹ als de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing gesteund is, zijn gelijkaardig als deze welke voorliggen in huidige zaak.

Verzoeker citeert de relevante overwegingen uit de beslissingen (zie stuk 4 voor de volledige beslissing):

2.2

De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) - nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf toonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen.

Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser ponder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

2.3

Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb.

3.

Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking.

4.

De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.

5.

Het bestreden besluit wordt vernietigd."²

De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten, (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag)

Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

De loutere redactie van dit PV zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten is op zich geen indicatie voor de verwachting dat verzoeker zich opnieuw aan strafbare feiten schuldig zou maken of een gevaar zouden vormen voor onze openbare orde; behoudens de redactie van een PV bevat het dossier geen enkele informatie nopens verzoeker, noch nopens diens strafrechtelijk verleden, noch nopens diens persoonlijke, professionele of familiale situatie.

Het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst terzake enkel naar de redactie van een PV van 2012 en kan geen andere feitelijkheden aanbrengen behoudens de schermutseling in 2012; er is derhalve geen enkele concrete indicatie dat verzoeker zich opnieuw schuldig zou maken aan strafbare feiten...

De hoger geciteerde Nederlandse rechtspraak verdient navolging³:

Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf ponder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten %al schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser ponder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

2.2.1.2. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET IUO. ART. 1-3 WET 29 JULI 1991IUO. ART. 74/14 § 3,1° VREEMDELINGENWET

14.

In casu steunt de bijlage 13septies (waaraan de bijlage 13sexies gekoppeld is) het risico op onderduiken op volgende gegevens: verzoeker zou geen officiële verblijfplaats hebben.

Er is overeenkomstig art. 1,11° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken wanneer een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen

15.

Opdat er een "risico op onderduiken" zou kunnen zijn dient met andere woorden betrokkene het voorwerp uit te maken van een procedure tot verwijdering.

Op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing maakte verzoeker evenwel niet het voorwerp uit van een procedure tot verwijdering.

Hoger werd aangegeven dat het inreisverbod jegens verzoeker tot twee maal toe werd ingetrokken, (zie nr. 5)

Het laatste bevel om het grondgebied te verlaten werd dan weer geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zodat dit evenmin kan worden weerhouden om te stellen dat verzoeker het voorwerp zou uitmaken van een procedure tot verwijdering.

De twee brieven welke door dhr. G.B. (i.e. de ambtenaar- sheriff van de Stad Sint Niklaas (cfr. infra)) beweerdelijk zouden zijn opgestuurd naar de A.B.-laan hebben betrekking op een beslissing m.b.t. de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingen van de vader, zodat deze evenmin kunnen worden beschouwd als "procedure tot verwijdering" jegens verzoekers.

In tegenstelling tot wat de beslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten) lijkt te suggereren, vormde verzoeker m.a.w. niet het voorwerp van enige procedure tot verwijdering; het enige wat voorligt, is de voorgehouden poging om een beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9er te betekenen aan de vader.

16.

Het risico op onderduiken wordt door de Staatssecretaris ook geadstrueerd door te stellen dat verzoeker de reglementeringen niet zou respecteren en geen gekend of vast verblijfsadres zou hebben.

Wat betreft de overweging dat verzoeker niet zou opgedaagd zijn om kennis te nemen van de beslissing inzake zijn regularisatie-aanvraag dd. 23 juli 2014, merkt verzoeker het volgende op:

Verzoeker heeft nooit ofte nimmer enige uitnodiging ontvangen om kennis te nemen van enige beslissing;

De betreffende aanvraag werd ingediend voor de vader van verzoeker, zodat, indien er al een uitnodiging zou gestuurd zijn (quod non) deze in de eerste plaats diende gericht te worden aan de vader (Hajrullah) die evenmin een uitnodiging heeft ontvangen;

Verzoeker woonde op het ogenblik van de aanvraag samen met zijn ouders en broers in de [...]laan 45A, om vervolgens te verhuizen naar de Knaptandstraat 17.

Bij brief dd. 13 januari 2016 werd DVZ nog uitdrukkelijk geïnformeerd nopens het adres in de Knaptandstraat 17.

Verzoeker houdt nochtans reeds maanden adres in de [...]straat in Sint-Niklaas (meegedeeld in de brief van de raadsman van verzoeker dd. 13 januari 2016 (stuk 4)), en heeft steeds op het grondgebied van Sint-Niklaas verbleven.

Uit het dossier blijkt ook dat de Staatssecretaris op 25 maart 11. 2015 nog werd geïnformeerd nopens het verblijfsadres van betrokkene.

Uit het dossier blijkt helemaal niet dat er enige poging werd ondernomen om verzoeker op dit adres een uitnodiging te sturen.

Het risico op onderduiken dient uiteraard te worden beoordeeld op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing:

In 2015 werd de Staatssecretaris geïnformeerd nopens het verblijfsadres van verzoeker;

In 2016 werd de Staatssecretaris nogmaals geïnformeerd nopens het nieuwe verblijfsadres van verzoeker en zijn vader;

De Staatssecretaris kan derhalve niet meer dienstig verwijzen naar een oproeping in 2014, aangezien hij zowel in 2015 en 2016 op de hoogte werd gesteld van het nieuwe verblijfsadres, waarop geen enkele poging tot beteking is geschied, zodat hij ook niet kan stellen dat verzoeker geen gekend verblijfsadres zou hebben.

De gegevens waarop de Staatssecretaris zich steunt om te stellen dat er een risico op onderduiken zou zijn in hoofde van verzoeker, zijn m.a.w. onvolledig en gedateerd.

16.

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat m.a.w. geen adequate motivering m.b.t. de afwezigheid van termijn, zodat ook de motivering van het inreisverbod — dat immers gesteund is op de afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek- als gebrekkig dient te worden beschouwd.”

2.1.2. De Raad kan alleen maar vaststellen dat deze middelen zijn gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel, gesteund op eigen feitelijke en juridische gronden, werd zoals reeds gesteld, aangevochten door verzoeker. Echter, zoals uit het arrest nr. 185 076 van 4 april 2017 is gebleken, werd verzoeker naar aanleiding van de exceptie die werd opgeworpen bevraagd over zijn belang, waarop hij enkel stelde zich naar de wijsheid te gedragen, zonder meer. Daarop heeft de Raad het beroep verworpen, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten nu definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Gelet op het hiervoor vastgestelde, zijn de middelen die zijn gericht tegen een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep, niet ontvankelijk.

Uit het voorgaande volgt dat de afwezigheid van termijn, die werd opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten, onverminderd overeind blijft en dat er deugdzaam naar kan worden verwezen om het opleggen van een inreisverbod te rechtvaardigen op grond van artikel 74/11, §2, tweede lid.

2.2.1. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod, wordt het volgende middel opgeworpen.

“2.2.2. nopens de duur van het inreisverbod

2.2.2.1. schending van de materiele motiveringsplicht (art. 62 vreemdelingenwet iuo. artt. 1-3 wet 29 juli 1991) iuo. art. 74/11 vreemdelingenwet

17.

Aan verzoeker wordt een inreisverbod van 2 jaar opgelegd.

Deze duur wordt in de bestreden beslissing als volgt verantwoord:

Onder verwijzing naar art. 74/11 § 1, tweede lid:

- Voor het vrijwillig vertrek is geen termijn toegestaan;
- Een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd;

Voor het overige worden de elementen hernomen uit het bevel om het grondgebied te verlaten waarop de afwezigheid van termijn is gesteund:

Een uitnodiging door de Dienst Vreemdelingen van de Stad Sint-Niklaas, waaraan verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven;

Een risico op onderduiken zou bestaan;

Een proces-verbaal werd opgesteld;

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op De vermeende hardnekkigheid van verzoeker om op Belgisch grondgebied te verblijven

Het belang van de immigratiecontrole;

De afwezigheid van specifieke omstandigheden die een mindere termijn zouden verantwoorden;

(I) eerste schending

18.

De verwijzing naar het art. 74/11 § 1 tweede lid vormt alleszins geen afdoende motivering om een welbepaalde duur van het inreisverbod te motiveren.

Bovendien is de overweging als zou verzoeker een vroegere beslissing niet hebben uitgevoerd, manifest onjuist:

Verzoeker gaf wel gevolg aan de bijlage 13quinquies dd. 7 november 2012, aangezien hij op 23 november 2012 is teruggekeerd naar Albanië;

Het inreisverbod dd. 4 september 2013 werd ingetrokken, zo ook het inreisverbod dd. 20 november 2013

De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. werd dan weer door uw Raad geschorst;

Inzoverre de verwijzing naar het niet -uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, als een dragend motief zou kunnen/ dienen worden beschouwd voor de bepaling van de duur van het inreisverbod, dient de motivering als gebrekkig te worden beschouwd, en dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden weerhouden.

(II) TWEEDE SCHENDING

19.

Die overwegingen welke letterlijk worden gekopieerd uit het bevel om het grondgebied te verlaten, ter staving van de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten, vormen evenmin een afdoende motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Zij vermogen dan wel de afwezigheid van termijn verantwoorden, doch zij laten niet toe te begrijpen waarom specifiek voor een termijn van 2 jaar wordt gekozen:

Het risico op onderduiken kan wel de afwezigheid van termijn verantwoorden, doch heeft geen uitstaans met de duur van het inreisverbod; hoger werd nota bene omstandig toegelicht dat er geen risico op onderduiken kan worden weerhouden;

Dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een uitnodiging (hetgeen een onjuiste en niet-bewezen veronderstelling is (cfr. supra), verantwoordt mogelijks wel de afwezigheid van termijn, doch kan evenmin de ene of de andere duur van het inreisverbod verantwoorden;

De redactie van een PV in 2012 (waaraan blijkbaar geen enkel verder gevolg werd gegeven) kan evenmin als een pertinente omstandigheid worden beschouwd om de duur van het inreisverbod te staven; hoger werd reeds uitvoerig uiteengezet dat geen conclusies uit de enkele redactie van een PV kunnen worden getrokken, a fortiori gelet op de bijzondere anciënniteit van het PV, zodat dit PV in geen geval een dragend motief kan zijn;

(III) DERDE SCHENDING

20.

Ten slotte kunnen ook de stereotiepe overwegingen nopens de vermeende hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en het belang van de immigratiecontrole de duur van het inreisverbod niet schragen.

21.

De (subjectieve notie) van hardnekkigheid in hoofde van verzoeker vindt geen grondslag in de feitelijke gegevens van het dossier.

Verzoeker heeft immers nooit enig bevel om het grondgebied te verlaten genegeerd. Verzoeker herhaalt bovendien dat hij nooit enige uitnodiging heeft ontvangen om een welbepaalde beslissing te komen afhalen.

De procedures op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werden nota bene geïnitieerd voor de ernstig zieke- vader van verzoeker, zodat het indienen ervan hem niet kan worden aangewreven of kan worden beschouwd als hardnekkigheid in hoofde van verzoeker.

De hardnekkigheid wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt op grond van relevante en precieze feitelijke gegevens.

De bestreden beslissing is derhalve gebrekkig gemotiveerd waar zij de vermeende hardnekkigheid van verzoekster (om hier illegaal te verblijven) inroept ter verantwoording van de duur van het inreisverbod.

De overweging in de bestreden beslissing terzake de "hardnekkigheid van het illegaal verblijf" is in wezen enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoeker niet zou hebben voldaan aan zijn terugkeerverplichting, terwijl verzoeker nota bene nooit enig bevel naast zich heeft neergelegd.

De bestreden beslissing motiveert de aangevoerde hardnekkigheid om illegaal op het Belgisch grondgebied te verlaten, derhalve niet afdoende, terwijl deze aangevoerde hardnekkigheid één van de dragende motieven is om de de periode van het inreisverbod van 2 jaar op te leggen.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/11, en meer bepaald naar volgende overweging:

"De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012."

En nog:

"De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de — in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar "

22.

De Staatssecretaris wijst anderzijds - op sibillijnse wijze — op "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Dit wordt blijkbaar de nieuwe stereotype motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole (dit is overigens een heel vage notie, welke voor verschillende interpretaties vatbaar is) is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 1 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 2 jaar wordt geopteerd

Het is volstrekt onduidelijk wat de Staatssecretaris met het "belang van de immigratiecontrole" bedoelt; indien de Staatssecretaris zou bedoelen, dat hij de immigratie zoveel als mogelijk "onder controle" wil houden (te begrijpen als "de immigratie zoveel mogelijk beperken") dient opgemerkt dat zulks geen legitiem motief is.

(IV) VIERDE SCHENDING

23.

Het relevante artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

24.

De bestreden beslissing houdt — noch blijkens de beslissing zelf, noch blijkens het administratief dossier- rekening met de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 27 februari 2012.

De onontvankelijkheidsbeslissing van de Staatssecretaris werd vernietigd bij arrest van uw Raad dd. 19 oktober 2015 (RvV 99 940), derwijze de initiele aanvraag dient geacht nog steeds hangende te zijn.

Dit is een relevante omstandigheid voor de beoordeling van duur van het inreisverbod, aangezien deze nog hangende aanvraag het verblijf van verzoeker op Belgisch grondgebied enigszins aannemelijk maakt (doch uiteraard niet rechtvaardigt) en in het bijzonder van aard is de vermeende hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven te nuanceren.

Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze specifieke omstandigheid van een voor de vader van verzoeker hangende aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet, houdt zij geen rekening met de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker, zodat een schending van art. 74/11 §1 Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsplicht kan worden aangenomen."

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van 15 december 1980 bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)."

Uit § 1, tweede lid, 1° volgt dat de minister of zijn gemachtigde een inreisverbod oplegt van maximum drie jaar "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan". In casu werd in de beslissing ook het vooringevulde vakje voor de hypothese van §1, tweede lid, 2° ingevuld, doch uit het geheel van de bestreden beslissing moet worden afgeleid dat dit een materiële vergissing is, die geen invloed heeft op de inhoud van de beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de eerst aangevoerde schending.

In de tweede schending voert verzoeker aan dat de verwijzing naar het risico op onderduiken, het volgens hem onjuiste feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een uitnodiging om kennis te nemen van een beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag en de verwijzing naar een PV niet toelaten te begrijpen waarom specifiek voor een termijn van twee jaar werd gekozen.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Het klopt dat de door verzoeker opgesomde elementen ook terug te vinden waren in de motivering over de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, maar dit verhindert niet dat ze ook nog eens worden betrokken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, nu ze de "specifieke omstandigheden van het geval betreffen. Daarbij komt nog dat ook het feit dat verzoeker familieleden zou hebben in België bij het vaststellen van de duur van het verbod, en wordt verwezen naar de hardnekkigheid om op het grondgebied te verblijven.

In de mate dat verzoeker betoogt dat geen risico op onderduiken kan worden weerhouden, dat het niet bewezen is dat hij geen gevolg zou hebben gegeven aan een uitnodiging tot kennisname van een beslissing over zijn regularisatieaanvraag en dat geen conclusies kunnen worden getrokken uit een pv, is de Raad van oordeel wat volgt:

Wat het risico op onderduiken betreft, blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat verzoeker op 9 en 24 januari 2014 vriendelijk werd verzocht zich aan te bieden bij de dienst bevolking van de stad Sint-Niklaas met het oog op kennisname van de nieuwe beslissing aangaande zijn regularisatieaanvraag. Deze uitnodigingen waren gericht aan het adres A.R.straat 45A. Vervolgens blijkt dat, omdat verzoeker geen gevolg had gegeven aan de twee voormelde uitnodigingen, de bevoegde ambtenaar op 7 februari 2014 een mail verstuurde aan zijn raadsman, stellende dat er een beslissing werd getroffen voor de familie H. aangaande hun regularisatieaanvraag en of de raadsman zo vriendelijk zou willen zijn hen daarvan op de hoogte te brengen. Op dinsdag 11 maart 2014 werd, opnieuw aan de raadsman, een mail gestuurd met de volgende inhoud:

"Meest hooggeachte

Misschien heeft onderstaand bericht [bedoeld wordt de mail van 7 februari] u niet bereikt?

In elk geval hebben uw cliënten zich nog niet aangeboden, ofschoon ze hier wel worden gesignaleerd.

Bedankt als u dit even bekijkt."

Op 21 maart 2014 stuurde de raadsman dan een mail aan de betrokken ambtenaar, stellende dat hij zijn cliënten zou inlichten en hen zou adviseren zich voor betekening aan te bieden op het stadhuis, doch niet zonder daaraan het volgende toe te voegen:

"U zal echter wel begrijpen dat zij niet geneigd zijn zich naar het stadhuis te begeven, gelet op het onaanvaardbare incident bij de betekening van de vorige beslissing". Ter zitting licht de raadsman toe dat de familie bij die vorige betekening werd opgewacht door de politie om te worden opgepakt in het kader van de verblijfsreglementering.

Niettegenstaande de bovenstaande briefwisseling geen betrekking kan hebben op de poging tot betekening van een beslissing van 23 juli 2014 en dus daterend van erna, zodat de datum een materiële vergissing moet zijn, blijkt wél duidelijk dat verzoeker zich, niettegenstaande hij verschillende keren en via verschillende kanalen werd uitgenodigd om in kennis te worden gesteld van de beslissing aangaande zijn regularisatieaanvraag, niet tot de bevoegde diensten heeft gewend. Verzoeker kan niet volhouden dat hij nooit werd uitgenodigd om kennis te nemen van enige beslissing. Uit de gegeven omstandigheden lijkt veeleer te moeten worden aangenomen dat hij zelf heeft verhinderd dat beslissingen die op zijn persoon betrekking hebben zouden worden betekend en dus ook dat hij, behoorlijk gevolg gevend aan deze negatieve beslissingen, zelf een vrijwillige terugkeer binnen de door

de wet voorziene termijn van dertig dagen zou kunnen organiseren. De wetgever heeft als voorbeeld van iemand die een risico op onderduiken vertoont in de zin van artikel 74/14,§3 van de Vreemdelingenwet overigens deze hypothese gevisieerd, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidingen: “10° indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf” (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St., Kamer*, zittingsperiode 53, 2011-2012, nr. 1852/001, p. 16-17). De vraag of de verblijfplaats van verzoeker al dan niet gekend was door de administratieve overheid, is dienvolgens op niet relevant. Bovendien heeft deze overheid weliswaar de plicht om verzoeker in de gelegenheid te stellen om kennis te komen nemen van de bedoelde beslissingen, maar kan dit niet los worden gezien van de medewerkingsplicht die verzoeker heeft in de afwikkeling van een administratieve procedure zoals deze met betrekking tot een verblijfsaanvraag. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat de gemeentelijke overheid verschillende pogingen heeft ondernomen, en daarmee is tegemoet gekomen aan zijn verplichting, terwijl verzoeker zich heeft gehuld in een stilzwijgen en een gebrek aan medewerking.

De verwerende partij kon derhalve genoegzaam tot de bevinding komen dat er een risico bestaat op onderduiken en dit betrekken bij de beoordeling van de duur van het inreisverbod.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij, in het kader van de derde vermeende schending betoogt dat de verwijzing naar de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te verblijven en het belang van de immigratiecontrole de duur van het inreisverbod niet kunnen schragen. Deze “hardnekkigheid” wordt door verzoeker ten onrechte betrokken op een motief waarvan hiervoor reeds werd vastgesteld dat het een materiële misslag betreft; uit de gehele lezing van de beslissing blijkt dat verzoeker niet wordt verweten dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere terugkeerbeslissing doch wel dat hij niet is ingegaan op de pogingen van de gemeentelijke diensten om hem kennis te geven van een beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag. Evenmin wordt verzoeker in de bestreden beslissing ten kwade geduid dat zijn vader aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Daarenboven moet, zoals reeds gesteld, de bestreden beslissing in haar geheel worden gelezen, en kan worden vastgesteld dat de verwerende partij heeft verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval die de duur van het inreisverbod naar haar oordeel verantwoorden. Verzoeker zoekt dan ook spijkers op laag water waar hij zich gegriefd voelt door de verwijzing naar “het belang van de immigratiecontrole”. Er valt niet in te zien om welke reden de verwerende partij niet zou mogen duiden op de ratio legis van het inreisverbod. Ten slotte kan desbetreffend nog worden vastgesteld dat verzoeker zich nu eens afvraagt wat zou bedoeld worden met “het belang van de immigratiecontrole” en dan weer stelt dat het belang van een immigratiecontrole evident is. Dit is verre van ernstig te noemen.

Wat betreft het proces-verbaal, betoogt verzoeker dat er geen enkel verder gevolg aan werd gegeven, en dat er geen conclusies uit kunnen worden getrokken, zeker gelet op de bijzondere anciënniteit ervan.

Het bedoelde proces-verbaal bevindt zich in het administratief dossier, samen met verschillende getuigenverklaringen. Het betreft feiten die zich hebben voorgedaan op 9 september 2012. Uit de stukken blijkt dat verzoeker met vrienden en vriendinnen op stap was en dat het tot een schermutseling is gekomen na grensoverschrijdend gedrag van een groepje andere mannen ten aanzien van één van de meisjes van de vriendengroep. De vechtpartij werd opgedoekt door een politie-interventie, en de betrokkenen werden een nacht opgesloten, waartegen zij zich niet hebben verzet en waarna zij mochten beschikken. Er is, zoals verzoeker terecht stelt, geen spoor in het dossier van enig verder gevolg dat aan deze feiten zouden zijn gegeven op gerechtelijk vlak.

Echter, verzoeker toont niet aan dat het gegeven dat de feiten dateren van enige tijd geleden en dat hij niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de gemachtigde zou verhinderen om de feiten die zich hebben voorgedaan te betrekken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, temeer nu verzoeker niet betwist dat de feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de tweede en de derde door verzoeker aangevoerde “schendingen” niet als dusdanig kunnen worden beschouwd.

In een "vierde schending" voert verzoeker nog aan dat geen rekening werd gehouden met de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 27 februari 2012 bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De Raad stelt vast dat de aanvraag van 27 februari 2012 werd ingediend door verzoekers vader, diens echtgenote en twee kinderen. Verzoeker werd niet vermeld op de aanvraag en had evenmin het beroep ingediend dat aanleiding had gegeven tot het arrest nr. 154 774 van 19 oktober 2015 waarbij de beslissing over de voormelde aanvraag werd vernietigd. Nu hij dus niet een van de indieners was van de aanvraag kon de verwerende partij volstaan met een verwijzing naar het feit dat verzoeker familieleden zou hebben in België en de beoordeling van dit gegeven. Verzoeker laat dit motief volstrekt ongemoeid, en toont op geen enkele wijze aan dat de verwerende partij haar relatie met haar familieleden in het licht van de duur van het inreisverbod op een kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Zo toont verzoeker bijvoorbeeld niet aan dat de aandoening waaraan zijn vader lijdt een zekere afhankelijkheid met zich meebrengt ten aanzien van verzoeker zelf en dat om die reden de aanvraag op grond van artikel 9ter een zekere invloed moet hebben gehad op de beoordeling van de duur van het inreisverbod. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de aanvraag om medische regularisatie van zijn vader een relevante omstandigheid zou kunnen zijn en van enige invloed zou kunnen zijn geweest op de thans bestreden beslissing.

Ook dit middelonderdeel is ongegrond.

2.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij bij de totstandkoming van de bestreden beslissing niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou hebben gehandeld. De middelonderdelen, gericht tegen de thans bestreden beslissing, zijn alle ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS